

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐξ τοῦ προηγουμένου)

- Νομίζεις ; ...
- Ναί... ἔγω ποτέ δὲν ἔβαλα μὲ τὸ νοῦ μου πῶς μπορῶ νὰ γίνω γυναίκα σου !
- Ἄλλὰ ! τί ἔβαλες μὲ τὸ νοῦ σου, ἀφοῦ μάγαπᾶς καὶ αἰγά- πῶ ; ... *Ὅχι βέβαια μιά παράνομη ἔνωση ; ...
- *Ὁ ! αὐτὸ πολὺ λιγότερο !
- Δὲν μένει λοιπὸν παρὰ ἡ νόμιμη ; δὲν εἶν' ἔτσι ;
- Θεέ μου !... Μὰ πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτὸ ; ...
- Εἶνε ἀπλοῦστατο !
- *Ἔτσι λές ἐσὺ ;
- *Ἄκουσε...

Ἄλλὰ μὲ τὸ «ἀκουσε», ἀνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπήκε στὸ σαλόνι ἡ Κάκια.

- Δώρα ! φώναξε τὴν ἔχεις ;... γιατί' εἶσαι ἔτσι χλωμή ; ...
- Δὲν ἔχω τίποτα, ἀποκριθίμηκε ἡ Δώρα. Κακοκοιμήθηκα ἀπόψε, ἀπὸ στομάχι...

Κι' εἶδε κι' ἔπαθε νὰ συνέλθῃ, νὰ κρατηθῇ, νὰ κρυφθῇ. Ἐκεῖνος τίποτα. Μιλοῦσε καὶ μιλοῦσε ὅπως πάντα.

Δὲν μπόρεσε ὅμως, -κι' ἴσως δὲν θέλησε,- νὰ τῆς πῇ τίποτ' ἄλλο ἐκτὴν τὴν ἡμέρα, ἂν κι' ἔμειναν μαζί ὡς τὸ βράδυ. Μόνο ὅταν ἀποχαιρέτωναν, τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι δυνατὰ καὶ τῆς ψιθύρισε : «Σκέψου !».

Μὰ κι' αὐτὸ περιττό. Γιατί ἡ Δώρα σκεπτόταν ὅλο τάλπημα, ὅλο τὸ βράδυ, ὅλη τὴ νύχτα. Μὲ τὴν πρόφαση πῶς ἡ κακοδιαθεσία τῆς μεγάλωνε, δὲν μιλοῦσε σὲ κανένα. *Ἐκλείνε καὶ τὰ μάτια τῆς ἡ ψευτοόραση, γιὰ νὰ δουλέψῃ ὁ νοῦς τῆς καλύτερα. Κι' ἄλλο δὲν συλλογιόταν, παρὰ πῶς μποροῦσε νὰ γίνῃ αὐτό...»

Ὁ Ντίνος τῆβρισε «ἀπλοῦστατο». Μὰ ἦταν τάχα ;

Στὴν ἀρχή, ἡ Δώρα ἔλεγε ὄχι. Σιγά-σιγά ὅμως, μὲ τὴ σκέψη, βρήκε πῶς ὁ Ντίνος εἶχε δίκιο.

Ναί, καλέ, αὐτὸ ἦταν ! Δὲν ἀγαποῦσε τὸν ἄντρα τῆς κι' ἦταν μαζί του δυστυχισμένη. Ἀγαποῦσε τὸ Ντίνο καὶ μαζί του θὰ γινόταν εὐτυχισμένη γιὰ πάντα.

Ἄλλὰ μήπως κι' ὁ Νίκος δὲν ἦταν μαζί τῆς δυστυχισμένος ; Καὶ δὲν θὰ εὐτυχούσε κι' αὐτὸς ἂν τὸν ἄφηνε, ὅσο ἦταν νέος, θὰ βρῆ μιά γυναίκα πού θὰ μπορούσε νὰ τὸν ἀγαπήσῃ ; Τὸ ζάτο-ζάτο γιατί ἐφευρέθηκε τὸ διαζύγιο ; Τί, μόνο ὁ ἀρραβῶ- νας τάχα εἶνε δογματικός ; Κι' ὁ γάμος καμμιά φορὰ μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ εἶνε. Νά, παρα- δείγματος χάρι, αὐτοὶ οἱ δύο : Πανθεούτηκαν σ' ἕνα σ τ ι γ - μ ι α ἰ ο ἐνθουσιασμό, κατὰ λά- θος πῆς. Ὁ ἐνθουσιασμός ἔ- πεσε, τὸ λάθος ἀναγνωρίσθηκε. Δὲν ἔπρεπε νὰ διορθωθῇ ἀφοῦ ἦταν καιρός ; Καὶ τὸ διαζύγιο θὰ τὰ διορθωνε μιά χαρὰ !

Αὐτὲς τῆς σκέψεις ἔκανε ἡ Δώρα, ἄνθρωπισμένη ἀπὸ τὸ Ντίνο. Περισοτέρος κι' ἀπὸ πρῖν, ἐφρίττε τώρα μὲ τὴν ἰδέα πῶς μπορούσε νὰ ἐνοηθῇ μαζί του παρόνοια, προσωνιά κι' ἐπιπόλαια. Κι' ἀποφάσισε, -ναί, τάποφάσισε,- νάφρησῃ τὸν ἄντρα τῆς γιὰ νὰ πάρῃ τὸν Ντίνο !

«Αὐτὸς μοῦ ταιριάζει, ἔλεγε ἄνευ αὐτὸς ! Ἐγὼ ἀνήφησα τὰ πάντα γιὰ ἕναν παλιό- Εὐαγγελάση. Καὶ θὰ φανῶ δειλὴ τώρα πού πρόκειται γιὰ τὴν εὐτυχία ὅλης τῆς ζωῆς μου ; Ἐγὼ δὲν ἐδίστασα τότε νὰ κλέψω τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς ἀδελφῆς μου, μὲ τὴν ἀπα- τηλὴ ἰδέα πῶς θὰ γινόιουν εὐτυχισμένη ; καὶ θὰ διατάσω τώρα πού τὸ ξέρω, πού εἶμαι βέβαιη πῶς θὰ γίνω ;»

- Λοιπὸν ; τὴ ρώτησε τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ντίνος. Τὸ σκέφτηρες ;
- Ναί, τοῦ ἀποκριθίμηκε.
- Καὶ τί λές ;
- Θὰ κάμω ὅ,τι θέλεις.
- *Ὁ, πῶς τὴχα καταλάβει !...
- Ἀπὸ τί ;
- Ἀπὸ τὸ πρόσωπό σου. Ἀμέσως εἶδα τὴν ἀπόφαση στὰ μά- τια σου !
- Ναί... ἀλλὰ πῶς θὰ γίνῃ ;
- Περὶμενε, θὰ σοῦ πῶ.
- *Υποταχτικά, ἡ Δώρα περίμενε. Καὶ σὲ δύο μέρες, βρῆκε στὸ τσανάκι τῆς ἕνα μεγάλο γράμμα. Ἦταν τοῦ Ντίνου πού, ἐπειδὴ δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ τῆς μιλήσῃ πολλὴν ὥραν ἰδιαιτέρως, τῆς ἔγραφε καὶ τὴν ὀδηγοῦσε τί ἔπρεπε νὰ κάνει.
- Σύμφωνα μὲ τῆς ὀδηγίες αὐτῆς, ἡ Δώρα, πάντα ὑποταχτικά,

πάντα ὀντωτισμένη, σηκώθηκε τὸ ἴδιο ἀπόγεμα, καὶ πῆγε στὴς μητέρας τῆς.

- Τὰ ξέρεις καὶ τὰλλα ; τῆς εἶπε χωρίς περιστροφές. Χωρίζω τὸν ἄντρα μου !
- Μπᾶ ! μαλώσατε πάλι ; ἔκαμε ἡ Πετροπούλια, πού θυμήθηκε τὸ ἄλλο ἐκεῖνο προσωνιό- μάλωμα.
- Καθόλου ! τῆς ἀποκριθίμηκε ἡ Δώρα. Δὲν ἐμαλώσαμε, οὔτε τὸ ἔχει ἀζόμα πῶς τὸν ἀφίνο. Ἄλλὰ ἔστερα πού θάρθῃ, θὰ τὸ μάθῃ.
- Καὶ γιὰ ποῖο λόγο, παρακαλῶ, ἀφίνας τὸν ἄντρα σου ;
- Γιατί ἀγαπῶ καὶ θὰ πάρω ἄλλον.
- Μίλα καλὰ, Δώρα !
- Ἀθὸ πού σοῦ λέω. *Α, μητέρα, εἶμαι ἀποφασισμένη ! Μπο- ρεῖς νὰ μοῦ λές ὡς αὔριο. Δὲν ἀκούει τίποτα καὶ θὰ τὸ κάμω.
- Ὁραῖα ! Καὶ ποῖον θὰ πάρης, νάχομε καλὸ ρῶτημα ;
- Τὸ Ντίνο !
- *Ὁ !...
- Τί ὄ ; Τί ὄ, σὲ παρακαλῶ ; Μάγαπᾶ, τὸν ἀγαπῶ, τέλειωσε !
- Ἄκου τὴν ! Σὰ νάταν κανένα χοριτσάκι...
- Εἶμαι παντρεμένη, τὸ ξέρω. Ἄλλὰ γιατί ἐφευρέθηκε τὸ δια- ζύγιο ; ...

Κι' ἡ Δώρα ἀνέπτυξε στὴ μητέρα τῆς τὴ θεωρία τῆς περὶ δια- ζυγίου καὶ τῆς διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία τῆς μὲ τὸ Ντίνο. Τῆς διά- βωσε μάλιστα καὶ τὸ γράμμα του. Κι' ἔτσι τῆς ἔδωσε νὰ καταλάβῃ πῶς αὐτὸ ἦταν ἄριστό κι' ἀμετάκλητο.

Μ' ὄλ' αὐτὰ, ἡ Πετροπούλια, σὰ μητέρα, θεώρησε χροῖος τῆς νὰ δοκιμάσῃ νὰ τὴ μεταπεισῇ. Ἄλλὰ κι' ἡ Δώρα κράτησε τὸ λόγο τῆς : Ἄφρησε τὴ μητέρα τῆς νὰ τῆς πῇ ὅσα εἶχε, ὅσα ἠθέλε. Καὶ στὸ τέλος ἐδήλωσε :

- Δὲν μ' ἔπεισε καθόλου ! Τώρα πού θάρθῃ ὁ Νίκος νὰ μὲ πάρῃ, θὰ τοῦ τὰ πῶ κι' αὐτονοῦ καὶ θὰ τὸν διώξω.

Τὴ νάκανε πιά κι' ἡ Πετροπου- λιά ; Ἦταν, ἀλήθεια, κανένα «κο- οιτσάκι» ἡ Δώρα, γιὰ νὰ τὴν ἐ- μποδίσῃ, νὰ τῆς ἐπιβληθῇ ; Παν- τρεμένη γυναίκα, ἔκανε ὅ,τι ἠθέλε. Τὴν εἶχε φροβερίσει κιόλα πῶς ἂν δὲν τὴ δεχόταν στὸ πατρικό της «ὡς πού νὰ γίνῃ αὐτό», θὰ πήγαινε ἴσια στὸ σπίτι τοῦ Ντίνου. Καὶ γιὰ νὰποφυγῇ τέτοιον σκάνδαλο, ἡ Πε- τροπούλια ἀναγκάσθηκε νὰ τὴν κρατήσῃ. Ἐπιτέλους βλέποντας καὶ ζανόντας...

Πρῖν πάῃ ἀκόμα στὸ σπίτι ὁ Νίκος, πῆγε ὁ γέρο-Πετροπούλος. Ἦταν βράδυ πιά. Καὶ παραξε- νεύτηκε βλέποντας ἐκεῖ τὴ Δώρα μονάχη.

- Ποῦ εἶνε ὁ ἄντρας σου ; τῆ ρώτησε. Σ' ἄφησε ;
- Ἐγὼ τὸν ἄφισα ! τοῦ ἀπο- κριθίμηκε ἔντονα ἡ Δώρα.

Ὁ γέρος κοίταξε ἐρωτηματικά τὴ γυναίκα του.

- *Ε, καλὰ ! τοῦ εἶπε αὐτὴ μ' ἕνα νόημα καθησυχαστικό. Τὰ τσογγύρισαν λιγάκι, μὰ τώρα πού θάρθῃ ὁ Νίκος νὰ τὴν πάρῃ, θὰ τὰ φτιάσουν.

- Ναί, ἄς περιμένῃ ! ἔκαμε ἡ Δώρα.

Ὁ γέρος χαμογέλασε. Τάξεσε αὐτὸς αὐτὰ. *Ἔτσι τὰ χαλοῦν καμ- μιά φορὰ τάνδρῶνα κι' ἀμέσως τὰ ξαναφτιάχνουν.

- Νά μὴ μοῦ κάνετε ὅμως ἐδῶ καμμιά σιγήν, εἶπε τῆς Δώρας ; δὲν ἔχω ὄρεξη νὰ πᾶτε νὰ κανγαδίσετε στὸ σπιτάκι σας.

Κι' ἐκάθισε στὴν τραπέζαρια, ἡσυχάτοτος, -τῆξερε αὐτὸς αὐτὰ!- νὰ διαβασῇ τὴ βραδυνὴ ἐφημερίδα του.

Ἡ Δώρα ἔγενε τῆς μητέρας τῆς πῶς ἠθέλε νὰ τοῦ τὰ πῇ. Μὰ ἐκτὴν τῆς ἔγενε νὰ τὸν ἀφήσῃ. Τί ἀνάγκη ἦταν ; τοῦ τῆλεγον... ἔστερα.

Σὲ λίγο γύρισαν καὶ τὰ παιδιὰ. Ἦταν σχεδὸν ὄρα γιὰ νὰ φάνε. Ἄλλὰ ὁ Νίκος ἀζόμα.

- Ἀργεῖ ὁ ἄντρας σου, βλέπω, εἶπε ὁ γέρο-Πετροπούλος ; φαί- νεται πῶς θέλει νὰ κρατήσῃ τὴ θέση του... ὁ κατεργάρης !
- Ἴσως...
- Μὴ δὲν ἔρθῃ ;
- Τόσο τὸ καλύτερο. Μένω ἐδῶ.
- *Α, νὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρη ! Μόνο αὐτὸ δὲν γίνεται ! Τὸ πολὺ-πολὺ θὰ σὲ κρατήσουμε νὰ φᾶς. Μ' ἂν ὡς τις ἔντεκα δὲν ἔρθῃ ὁ Νίκος, θὰ σὲ στείλω σπίτι σου μὲ τὸν Ἄλκη.

Ἐνῶ ἔλεγον αὐτὰ, νὰ κι' ὁ Νίκος.

Δὲν ἤξερε τίποτα ὁ κακόμοιρος. Ἡ Δώρα δὲν τοῦ εἶχε πει παρὰ πῶς θὰ πήγαινε στὴς μητέρας τῆς κι' ἔστερα θὰ τὸν ἀντάμωνε στὸ ζαχαροπλαστεῖο. Ὁ Νίκος εἶχε πει, εἶχε καθίσει μὲ τοὺς φίλους του καὶ τὴν περίμενε. Ἡ Δώρα δὲν ἐφάνηκε, μὰ ὁ Νίκος δὲν ἔβαλε

Θὰ κάμω ὅ,τι θέλεις, ἔλεγε ἡ Δώρα στὸν Ντίνο.

